

Carme Torras és llicenciada en Matemàtiques i doctora en Informàtica. Compagina dues passions: la recerca científica a l'Institut de Robòtica i Informàtica Industrial i la creació literària. Es va estrenar amb *Pedres de toc* (Columna, 2003) i després va venir *La mutació sentimental* (Pagès Editors, 2008), guanyadora del premi Manuel de Pedrolo de ciència-ficció 2007. *Mentides pietoses, miracles perversos*, la seva última novel·la, arribarà en breu a les llibreries.

"M'agrada imaginar com ens canviaran els robots socials"

El teu és un perfil no gens convencional?

Suposo que sí, encara que hi ha molta gent de ciències que es dedica a escriure. Compaginar ciències i lletres em ve de lluny. Mentre feia la llicenciatura de Matemàtiques vaig cursar quatre anys de filosofia, i contes i poesia sempre n'havia escrit. Va ser fent un taller de lectura que em vaig engrescar i vaig enllestir *Pedres de toc*, la meva primera novel·la.

Obra guardonada amb el premi Primera Columna. Els premis són un al·licient per seguir escrivint?

Els premis sobretot són el mitjà per poder publicar. El que sí que és un al·licient és que et llegeixin, que la gent et faci comentaris. Aleshores tens la sensació que escriure no és una cosa que fas per a tu mateixa, sinó que és una manera de comunicar, d'establir una relació amb els lectors diferent del que seria un diàleg quotidià.

Com neix la idea de *La mutació sentimental*?

A l'Institut de Robòtica i Informàtica Industrial desenvolupem robots cada

vegada més elaborats i ens allunyem dels entorns industrials per endinsar-nos en l'àmbit més social. La robòtica actual tendeix a desenvolupar robots que s'utilitzen com a guies en centres comercials o en museus, que ajuden la gent gran o que fan de companys de joc o tenen cura dels nens. Aquesta *robòtica social* suscita molts interrogants ètics que ens haurem de plantejar i estudiar. A mi m'interessen qüestions com ara com evolucionaran els sentiments i les emocions en el futur. A partir d'aquí em vaig imaginar què pot passar d'aquí a cent anys en una societat en què cada persona tingui un robot personal que l'assisteixi en la vida quotidiana i professional.

La novel·la és una reflexió sobre el progrés tecnològic?

Es podria dir que sí. El que passa és que, més enllà de plantejar què ens aporta i en què ens perjudica l'avenç tecnològic, amb la robòtica el desenvolupament tecnològic fa un pas més i entra en l'esfera dels sentiments. No establim una relació afectiva amb una rentadora, per molt que ens faci la vida més fàcil. Els robots actuals, però, són una altra cosa, ja són més que màquines.

El desenvolupament de la robòtica ha de tenir uns límits?

Més que uns límits, jo crec que hem de saber cap a on la volem orientar. Convé reflexionar-hi i fer-se'n una opinió, perquè, com deia, la robòtica té una dimensió social. Els robots poden desenvolupar tasques que amplien les nostres capacitats. Per exemple, són una ajuda per a les persones discapacitades, ja que els poden proporcionar més autonomia. A mi la tecnologia que em genera prevenció és la que permet establir una relació que supleix les relacions afectives de la persona.

En la novel·la hi ha personatges partidaris i detractors dels avenços tecnològics. Però, quin és el teu punt de vista?

Jo crec molt en la tecnologia. Però la tecnologia no és una cosa aïllada que ens la mirem des de fora i per la qual ens anem deixant absorbir. És un fenomen que està immers en uns valors socials. Fent una projecció cap al futur, com a espècie humana hem de saber cap a on la volem orientar. La societat s'ha de plantejar aquestes qüestions, ha de decidir on es posen els recursos perquè les possibilitats són immenses i tenim un deure vers les futures generacions quant al futur de la ciència.

La ciència-ficció et permet especular sobre el futur aprofitant els teus coneixements científics?

Per als científics, la ciència-ficció pot ser una font d'inspiració. En un llibre com *La mutació sentimental* no m'invento coses. Utilitzo un vocabulari que tinc incorporat i que fa versemblants els fets i les situacions que descriu a les meves novel·les. Però em resulta més fàcil escriure sobre un àmbit que no sigui el meu. Quan parlo de robòtica estic més documentada perquè és el meu món, però no em puc permetre llicències, he de vigilar de no dir bestieses.